

Еремия.

А пъкъ азъ мисля, че тия неджгави, които и безъ това проклинатъ своето съществуване най-добръ ще е, да се натоварятъ на единъ Сандакъ че— (промѣнява тона) но то не е важно. Споредъ мене всѣки, който има неджгави, трѣбва да си ги гледа, а не да живѣятъ за чужда смѣтка, като задъ тѣхъ други —

Тодоръ.

(Жегнатъ) Азъ искахъ само да ти кажа мнѣнието си, па и да ти кажа, че още не е минало —

Еремия.

Слѣдъ като въпросътъ е осъденъ и ришенъ! не, никога!

Тодоръ.

Ще рече, прѣдпочиташъ да помогнешъ на едни, гдѣто не ти сж ни въ клинъ ни въ рѣкавъ, а за съгражданитъ си, за своитѣ —

Еремия.

Тукъ, отче Тодоре, не е ни за наши, ни за ваши. Работата е да се направи, щото тия корабокрушения, тия злини по морето да прѣстанатъ. А то ще стане, когато свѣтне навиятъ Маякъ.

Тодоръ.

Добръ. Най-сетнѣ, да приемемъ че е тѣй, но не виждашъ ли, че не е още врѣме. Мигаръ не може да се поотложи работата за нѣкоя година? До тогазъ Метохътъ ще се поусили, ще помислимъ по срѣдствата за подслона, ще се почука тукъ и тамъ за помощ и като се нареди — тогазъ вдигайте маици не, ами —

Еремия.

(Спрѣлъ любопитно погледъ) И задъ всички тия думи азъ, знаешъ ли, отче Тодоре, знаешъ ли че чета истинската мисль (промѣнява мисльта си) Но — но до тогава жертвитѣ!